Sfântul cuvios Serafim - Întâlnirea cu ursul

(2/15 ianuari şi 19 iulie/ 1 august)

Când a intrat în mănăstirea Diveevo, monahia Matrona Plesţeieva se însărcinase, cu binecuvântarea stareţului, să pregătească mâncarea măicuţelor. Odată, datorită neputinţei trupeşti şi a lucrării ispitei, a simţit asemenea tulburare şi trândăvie, încât s-a hotărât să plece pe furiş de la mănăstire. Aşa de grea şi nesuferită i se părea ascultarea aceasta. Părintele Serafim, fără îndoială, a cunoscut dinainte ispita ei, deoarece pe neaşteptate a trimis s-o cheme. A treia zi din postul Sfinţilor apostoli, după masă, s-a pornit spre mănăstirea Sarov. Pe tot drumul a plâns. A ajuns la chilia sfântului şi a rostit rugăciunea. Stareţul a zis „Amin" şi a întâmpinat-o ca un părinte blând. A luat-o de mână şi a condus-o înăuntru.

- Iată, bucuria mea, te-am aşteptat toată ziua, i-a zis.

- Batiuşka, a răspuns cu lacrimi, cunoşti ascultarea mea. Mai devreme a fost cu neputinţă să vin. Îndată ce am terminat mâncarea am pornit, şi pe tot drumul am plâns.

- Haide, soră, i-a zis atunci acela ştergându-i lacrimile cu palma, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu te va mângâia.

Într-adevăr, imediat ce a sărutat icoa-na, a simţit o asemenea bucurie, încât s-a înviorat cu totul.

- Aşadar, soră, acum vei merge la chilie şi mâine să vii în pustia îndepărtată.

- Batiuşka, mi-e teamă să vin singură în pustia îndepărtată!

- Tu porneşte-te spre locul meu de pustnicie şi pe drum să spui cu glas tare „Doamne miluieşte”. La Utrenie să nu te duci. Când te vei trezi, fă cinzeci de metanii şi pleacă. A făcut cum i-a zis. Pe tot drumul rostea cu glas tare „Doamne miluieşte” şi nu numai că nu-i era deloc teamă, iar rugăciunea sfântului o făcea să simtă foarte mare bucurie. Îndată ce s-a apropiat de pustia îndepărtată, îl văzu deodată pe sfânt stând pe un buştean lângă chilie, iar alături de el şedea un urs uriaş. De frică, era gata să leşine.

- Batiuşka, mor! a strigat din toate puterile şi a căzut la pământ.

Sfântul a auzit vocea ei, a lovit uşor ursul şi i-a făcut semn cu mâna. Şi acela, ca şi când ar fi avut raţiune, a plecat imediat în pădure.

- Nu-ţi fie teamă, nu te înspăimânta, i-a zis sfântul măicuţei, apropiindu-se de ea.

- Mor, mor, a continuat aceea să strige, tremurând de frică.

- Nu, soră, n-o să mori acum. Moartea ta întârzie. Trebuia să te bucuri de ceea ce ai văzut.

Apoi a condus-o în locul unde stătea mai înainte şi, după ce s-au rugat, i-a spus să se aşeze. Deodată însă ursul a ieşit iarăşi din pădure. S-a apropiat de sfânt şi s-a întins la picioarele sale. Măicuţa a început din nou să tremure de frică. Văzând însă

că sfântul se comportă fără teamă faţă de urs, ca şi cu un miel blând, scoţând pâine din traistă şi hrănindu-1 din mână, a început puţin câte puţin să-şi vină în fire. Mai mult decât orice se minuna de faţa marelui stareţ. Era luminoasă şi voioasă ca faţa unui înger. Când măicuţa şi-a revenit definitiv, sfântul i-a dat pâinea care a rămas.

- Acum dă-i şi tu de mâncare ursului, i-a spus.

- Mi-e teamă, batiuşka, o să-mi mănânce şi mâna.

- Nu, soră, nu-ţi va mânca mâna, crede-mă.

Atunci ea a luat pâinea şi a hrănit ursul. A simţit atâta mulţumire încât ar fi vrut să aibă şi altă pâine ca să i-o dea, căci fiara, cu rugăciunea sfântului, stătea liniştită.

- Ţine minte, soră, a zis sfântul, că pe Sfântul părinte Gherasim de la Iordan îl slujea un leu. Aşa şi pe sărmanul Serafim, îl slujeşte un urs. Chiar şi fiarele ni se supun. Tu însă te descurajezi. De ce să ne pierdem curajul? Iată, dacă aveam acum o foarfecă, l-aş fi tuns pe acest urs!

- Batiuşka, dacă îl văd măicuţele, vor muri de frică.

- Nu, a zis el, nu-1 vor vedea.

- Şi dacă-1 vor omorî? a întrebat cu regret.

- Nu, nu-1 vor omorî. În afară de tine nimeni altcineva nu-1 va mai vedea.

Înlăuntrul ei s-a gândit atunci să povestească celorlalte măicuţe această minune. Însă sfântul i-a zădărnicit planul.

- Nu, soră! înainte de a trece unsprezece ani de la moartea mea nu vei vorbi nimănui ceea ce ai văzut. Apoi iţi va descoperi Dumnezeu cui să vorbeşti.

Când s-au împlinit cei unsprezece ani, măicuţa Matrona, devenită între timp stareţă, s-a întâmplat să-1 viziteze pe săteanul Eftimie Vasilievici, cunoscut pentru credinţa şi iubirea lui pentru sfânt. L-a găsit pictând. Cu binecuvântarea sfântului, Eftimie picta. S-a întâmplat ca în ceasul acela să-l picteze pe Sfântul Serafim.

- Aici, i-a spus măicuţa, ar fi frumos să-1 picteze cineva pe stareţ cu ursul.

Eftimie a întrebat-o cum s-a gândit la asta, iar aceea i-a povestit pentru prima dată minunatul eveniment.

(Extras din cartea Sfântul Serafim – Un serafim printre oameni)